

boforeningerne kreds, ville han være opmærksom på, at dansk industri og byerhverv i øvrigt altid har været underkastet restriktioner, der betyder, at de ikke kan fungere det, hr. Hansen-Nord kaldte økonomisk optimalt.

Hvis han i løbet af sin sommerferie får mulighed for at bevæge sig rundt på den pragtfulde ø, som han ejer en ejendom på, og bevæger sig op i nærheden af et bysamfund, der hedder Frederiksværk, vil han dér se en stor industrivirksomhed, som hedder Stålvalseværket, som igennem årtier har været underkastet begrænsninger, som gør, at dens kapacitet ikke har kunnet udnyttes optimalt.

Og hvis han i det hele taget bevæger sig rundt i maskinindustrien eller i den kemiske industri, vil han se, at det er dette vilkår, der gælder alle steder. Det økonomisk optimale er det ikke muligt at tilstå virksomheder, hvis vi skal have en bæredygtig udvikling herhjemme. Det har altid været gældende for byerhvervene. Det specielle ved denne lov er, at nu indfører vi miljølovgivningens almindelige bestemmelser også på landbrugets område.

Så man kan sige i modsætning til det, hr. Hansen-Nord siger, at vi ophæver et særprincip og sørger for, at der nu gælder et fællesprincip for alle. Det er ikke det samme, som at jeg ikke har forståelse for de økonomiske problemer, der kan være for mange landmænd. Hr. Hansen-Nord fremdrog planteavlerne, mange andre kategorier kunne fremdrages. Det er jo ikke kun gødningsbegrænsninger, det er også harmonikrav. For en planteavler er det måske ikke det store problem med harmonikrav, men jeg kan forsikre om, at det er et alvorligt problem for mange fjerkræavlere, og det vil også være et stort problem for andre typer besætninger i fremtiden.

Så der vil være økonomiske omkostninger. Der vil være problemer. Men det er også et forhold, der gælder i andre erhverv. Jeg deler hr. Mejdahls opfattelse af, at langt de fleste landmænd herhjemme har en god holdning til miljøet, som i øvrigt er under en positiv udvikling væk fra noget konfrontatorisk og noget forfulgt og over til noget mere positivt samarbejde. Og det håber jeg er en forståelse, vi kan bygge videre på i fortsættelsen.

Så stiller hr. Mejdahl det, der engang hed 64.000 dollar-spørgsmålet: Er 50 pct.s reduktion det rigtige tal? Når vi de 50 pct.? Og hvis vi når det, er det så ensbetydende med, at vi har sikret vandmiljøet?

Som hr. Mejdahl udmærket godt ved, blev de 50 pct. i sin tid fastsat som et politisk tal, selvfølgelig ud fra en række faglige vurderinger, men det var et politisk tal, at man sagde: Det er 50 pct. af 100.000 t, der skal reduceres med. Det er det, vi har meldt internationalt, at vi betragter som vores forpligtelse i henhold til nitratdirektivet, og det er det, vi arbejder ud fra.

Kan vi nå det med de foranstaltninger her? Ja, det vil tiden jo vise, men den måde, vi har regnet på, er, at vi har indregnet den maksimale effekt af samtlige valgte virkemidler, og det har vi gjort i fuld forståelse.

Men det vil jo så også betyde, at hvis vi ikke når den 100 pct.s effekt af de valgte virkemidler, er vi nødt til at supplere med yderligere for at nå op på de 100.000 t, og det må vi gøre i fællesskab; det har vi påtaget os en fælles forpligtelse til.

Men når vi de 100 pct., er jeg også overbevist om, at forskerne, som jo virkelig har arbejdet med det her, har ret, når de siger, at så er det også inden for rækkevidde at reducere med 50 pct.

Og hvad så med vandmiljøet? Vi har netop fået en rapport i forbindelse med Århuskonferencen Miljø for Europa, hvor Det Europæiske Miljøagentur – som jeg tror det vil glæde Folketinget at vide at alle er enige om er blevet en forrygende succes – har afgivet en rapport til Århuskonferencen om miljøtilstanden i alle Europas lande.

Danmark kommer gennemgående ud med pæne karakterer, men på ét område dumper vi, og det er på miljøkvaliteten af vore vandløb, vore søer og vore nære farvande. Det er jo netop derfor, at partierne bag Vandmiljøplan II har givet det en høj prioritering. Det er et af de store uløste miljøproblemer i Danmark, og jeg er overbevist om, at selv om vi måske en gang imellem har valgt mere indviklede metoder, end godt er, er det rigtigt, at vi nu gør denne ekstra kraftanstrengelse. Og der har været betydelig anerkendelse i EU, viser den foreløbige modtagelse af de foranstaltninger, vi nu har fundet frem til her.

Så stillede hr. Mejdahl mig et konkret spørgsmål, og jeg tror, at jeg kan svare meget imødekommende på det. Han spurgte: Vil vi sikre ordentlig orientering til de landmænd, der omfattes af dette? Og vil man navnlig være opmærksom på at orientere de landmænd, der skal registrere, inden det nye gødningsår begynder, det vil altså sige inden 1. august, for